

NICULAE STOIAN

FONDUL PRINCIPAL DE SENTIMENTE

- VERSURI ALESE -

Cartea poate fi comandata la www.corectbooks.com

ediția on-line www.cartesiarte.ro

Floare de toamnă

Bal sătesc. Totu-n preajmă difuz,
Ca o zi împâclată de marte.
Când și când, mai răzbate-n auz
Un tangou răgușit, de departe.

Mai dansăm ori am stat, nu mai știm;
Ac uitat pe o placă, tangoul
E purtat de impulsul intim,
În alt dans prelungindu-și ecoul.

Ce ciudat: sub un cer ca de scrum
Eram aspri-n zăduful văratic
Și atât de nostalgic acum;
Piepturi ar, vetre vii de jăratic,

Parcă-ntregile zilei arișiți,
Sânii fetelor dragi le păstrară,
Si ne tot legănăm, toropiți,
Ca o holdă-n amiaza de vară.

Neclintită rămâi numai tu,
Împietrită-ntr-un colț - amintire,
Ca o floare de soare ce nu
Și-a-nceput luminoasa rotire.

Încă mult prea firav s-au deschis
Ale dragostei roșii petale.
Mai plutește-ntr-o ceață de vis
Orice zâmbet pe buzele tale.

Dar eu știu: în curând, în curând,
Înflori-vei și tu, orbitoare,
Împrejur orice boare-mbătând
Cu mireasma ta dulce și tare.

Înflori-vei, dar vai, ce folos
De-nflorirea de foc ce-o să vie!
N-o să ai pentru mine miros,
Ca o floare de toamnă târzie.

Din întâmplare într-o bună zi...

E drept, iubești nu doar o fată-n viață,
Cu una însă, mi te legi pe veci
Din clipa cand îi juri să-ți fie soață,
Din clipa când în rând cu soții treci.

De-atunci, furat de-a vieții-nvolburare,
Nimic pe lume tu nu ai mai drag,
Decât copilul care-n brațe-ți sare,
Decât soția ce te-adastă-n prag.

Dar într-o gară, în vreun colț de țară,
Din întâmplare, într-o bună zi,
Cu o iubire de odinioară,
Tu, față-n față, iar te vei trezi...

Să treci așa, fără s-o iei în seamă,
De parcă nu v-ați fi văzut nicicând?...
Să fugi când amintirile te cheamă,
Cu glas de taină, din adânc crescând?...

Doar voi candva-mpartirăți împreună,
Ca niște frați de arme-n lupta grea,
Aceeși pâine, proaspătă și bună, -
Iubirea care-n inimi se dospea.

Luați de valu-acelorași avânturi,
Un timp băturați drumul amandoi:
Cu pieptul despiciând aceleași vânturi,
Cu creștetul udat de-aceleași ploi.

Doar n-ai uitat cum îți întinse mâna,
De-ai obosit ori de-ai căzut în brânci,
Iubirea ei ți-a fost întotdeauna
O punte peste hăurile-adânci.

Și zăbovind în cale să vă iasă
Cuptoru-acela darnic, din povești,
Fântâna cea cu apă răcoroasă,
Sau mărul cel cu merele domnești,

Ea, pe arșiță setea potolindu-și,
Te adăpa cu apă de izvor,
Ți-astâmpăra cu mere bune jindu-ți,
Te sătura cu pâine din cuptor.

Iar dacă lacrimile-i mari, de fată,
Nu-ți înmuiau al palmei aspru lut,
Soția ta, pesemne, niciodată
De mângâiere nu ar fi știut.

De-aceea tu, cand inainte-ți vine,
N-o ocoli cu teamă, ca un hoț,
De nu v-ați potrivit la pas prea bine,
De ești acum, și tată bun și soț.

Daca-ți iubești cu-adevărat soția,
De nu-i iubirea simplu pâlپایت.
Să n-o ascunzi, cum ocrotești făclia,
De-al amintirii vânticel trezit...

De n-ai un suflet rupt din piatră seacă,
Să-ți pleci `naintea-i fruntea ta de om,
Precum în fața ploilor se pleacă,
A mulțumire, frunza unui pom.

Și nu fugi de adierea lină
Ce-nvie-n spuze-al amintirii jar,
Că nici soția n-o să-ți afle vină,
Nici muștrător nu te-o privi măcar,

Daca-ntr-o gară, în vreun colț de țară,
Din întâmplare, într-o buns zi,
Cu o iubire de odinioară,
Tu față-n față iar te vei trezi...

Suntem puternici cât suntem morali

Sub clopote de sticlă nu trăim,
Nici, robinsoni, pe grinduri de corali;
Un adevăr de-aceea-i unanimitate:
Suntem puternici, cât suntem morali.

Ca oameni vii, născuți, iar nu făcuți,
În fața vieții rămânând egali,
Nici dumnezei fiind, nici belzebuți,
Suntem puternici, cât suntem morali.

Mâncăm și bem, ne deducem la trai
Și-o clipă ne visăm sardanapali,
Dar clipele sunt repezi ploi de mai,
Suntem puternici, cât suntem morali.

Ne-nverșunați de nici un josnic jind,
Nu coatele în coaste, ca rivali,
Ci cotul lângă cot la greu simțind,
Suntem puternici, cât suntem morali.

Nu-i de-mprumut și nici de târguit
Cămașa fericirii, la telali,
Pieptar de zale-i din oțel călit:
Suntem puternici, cât suntem morali.

O luptă-i viața, e adevărat,
Dar și soldați de rând și generali,
Luptăm în câmp deschis, neapărat,
Suntem puternici, cât suntem morali.

Și-n luptă sunt și-nvinși și-nvingători.
Nu doar sub scut sfârși-vom, triumfali,
Ci și pe scut, cei slabi și dezertori...
Suntem puternici, cât suntem morali.

Iarba izlazului

Mă simt dator, prieteni, cu o destăinuire:
Mi-s dragi ca sărbătorile anului parcurile –
Aceste fronturi unde-și destind dintr-o zvâcnire
Și nervii-cavalcade și Cupidonii arcurile.

Și de-o plimbare-n parcuri sunt totdeauna gata
De nu aș fi, adesea, cuprins de-o ciudă oarbă
Pe iarba răsfățată ca-ntr-un ghiveci mușcata.
La adăpostul unui strict: "Nu călcați pe iarbă".

Prea se ridică-n mine atunci, ca un talaz,
Iubirea fără margini, ce din copilărie
O port statornic ierbii care creștea-n izlaz
De boziu năpădită, de scai și bălărie.

Strivită de copite, pârlită de arșiți,
Ea pentru noi era cerească mană,
O mangâiam cu talpa descuță, fericiți
Că oile sărmanele-aveau hrană,

Iar bucuria seara în jurul mesii-abia
Ne copleșea cu totul - o dulce oboseală,
Când laptele-n cenacul cât un ceaun albea,
Și noi cu lingurile dam năvală.

Uitându-se la pruncii care-l sorbeau ca șerpii,
O auzeam pe mama cum rugător îngaimă:
Dă, Doamne, ploi, să crească firul ierbii,
Să mai alung din casă-a foamei spaimă.

Noi adormeam cu acest dor în gând,
Ca să visăm apoi întreaga noapte
Pădure - iarba în izlaz crescând,
Și numai lapte, lapte, lapte...

Somn ciobănesc

Somn ciobănesc, cu capul pe ciomag,
Ca un violonist peste vioară,
Când ale zilei ape se retrag
Și chiar pământu-n somn adânc coboară.

Urechea-ascultă-n depărtat imaș
Turmele câte le-a păscut o viață
Și după care, gomăn-gomănaș,
O să pornească într-o dimineață.

Lauda depărtărilor

Filofteii

Ce inflamabile sunt uneori depărtările,
Dragostea mea.
E de ajuns o scânteie, și-n sufletu-mi zările
Foc or să ia.

Cântecul roților trenului pare deodată
Morse ciudat,
Dragostea ta pan' la mine făcând să răzbată
Neîncetat.

Brațe de gheață mi-ntind semafoarele-n cale,
Dar, într-adins,
Incandescența imbrățișărilor tale
Mi-au reaprins.

Noaptea în ciudă, prin vifor nainte-mi s-anină
Parcă mai clar,
Nenouratul surâs de nădejdi și lumină,
Inimii - far.

Binecuvântă-așadar, draga mea, depărtările,
Trenul năuc,
Viscolul, noaptea de stei, semafoarele, gările –
Câte de tine aminte mi-aduc.

Intoarcerea lăstunului

"Iar de-o fi din toate câte-oleacă"

(M. Beniuc)

Iată-mi dar și multdorita carte,
Pentru unii, o nimica toată,
Semn ca-n poezie eu am parte
Doar de-a mia spiță dintr-o roată.

Totuși, totuși undeva-n cătunul
Unde-s astăzi tari și mari Stoenii,
Fie-această carte-a mea lăstunul
Reântors la cuib din lungi bejenii,

Fie-i mamei gândul bun ce-i crește
Inima, ca pâinea-n spuză coaptă,
Și frumosul vis ce-o liniștește
Cand prin somn cu dor ma cheamă-n șoaptă;

Fie-i bunei mele merișorul
Năpădindu-i cu verdeață groapa,
Semn că-și mai plutesc in suflet zborul
Basmelor ei - painea mea și apa;

Fie-acel descântec de prigorii,
Peste câmpuri pâlپând a ploaie.
Cand din cer, pletoase sălcii, norii
Crengi atât de-mpovărate-ndoaie.

Fie-n palma ce-a rodit câmpia
Un carnet gemând de zile-muncă,
Forța ce din case sărăcia
Ca pe-o biată zdreanță o aruncă

Ei, și ce-i într-asta la-o-adică –
Va-nălța din umeri nu știu care,
Da-i de-ajuns, dac-ai făcut potică
Să se abată-apoi și drum de care.

Dragoste

Păcat de zi, e-atâta de frumoasă
Dar cum nu ești să-i respirăm aroma,
Duc gândurile toate către casă
Ca drumurile antice la Roma.

Oțetar singuratic

Nisip și bălți și stuf și iar nisip
Și-o liniște ca la-nceputul vieții.
Arareori un vajâit de-aripi,
Dau iama-n puii bălților ereții.

Doar pe-un tăpșan, firav, un oțetar
Din spini ivind o floare nepereche;
Atâta cat nevasta de pescar
Să aibă-n drum ce pune la ureche.

Nomazi la Dunăre

Prietenilor mei de la Calafat

Nomazi la Dunăre, o sută de bărbați
Trăim și noi precum ne taie capul.
Din toate părțile asediați
De bălți în care-acum se bate crapul.

Cresc apele și-i panics-n năvoade
De-atâta pește cat foșnește-n baltă,
Fierb apele la optsprezece grade
Și din adânc bulbuci de icre saltă.

Cât ține ziua nu știm starea ce-i,
Iși vede fiecare de unealtă,
Doar focul saramurii de oclei
Ne strânge-n câte-o seară laolaltă.

Și-n timp ce grăniceru-n sus și-n jos
Cu arme-n cumpănire-și face rondul,
Noi, care mai de care mai mintos,
Punem la cale pașnic mapamondul.

Femei abia zărim din an în paști,
Aspritul chip al vreunei inginere;
Bărbați, se înțelege, foarte caști,
Cu gândul doar acasă la muiere.

Altfel sar iepurii din ascunziș
Când tragem cu năduf o-njurătură,
Ciuperci mâncăm și ciorbă de măcriș
Și ne-mbătăm cand dam de băutură.

De soare-ncinși, călți în ploaie-apoi,
De sănătate n-avem a ne plânge,
Pământul râde unde trecem noi
Și seva i-o sorbim de-a dreptu-n sânge.

Nomazi la Dunăre, o sută de bărbați
Trăim și noi precum ne taie capul,
Din toate părțile asediați
De bălți în care-acum se bate crapul.

Oltenească

...Și plouă mult! De câtă ploaie dete
Abia mai chirăi cât un biet brabete
Închis în tine ca-ntr-un colivete.

Mereu în zeamă-același boldulete,
Că-n bălți nu prinzi puiete de juvete
De când nu vezi al soarelui dovlete.

Sub pași mustește drumul - cășulete,
Ba chiar și scorojitul făcălete
Sub grindă-ncepe-a infrunzi - verdete.

Și te bosumfli ca un pufulete
Că plouă iar din orice norulete.

E pesemne-aici in adevăr

Soției mele

Orice-am spune, orice-am face noi,
De prisos sunt vorbele deșarte:
Dragostea ce-am rasfățat-o-n doi,
Neegal, de-acum în trei se-mparte.

Geaba dar, cu pruncu-n brațe-acum
Trecem pe aleile pe unde
Amintirea doar ne iese-n drum
Strigă "cucu" și de noi se-ascunde.

Geaba șade plopul visător,
Beat de-ndrăgostit, ca o fecioară,
Tot nu poartă-n piept atâta dor
Cât fetița de odinioară.

Geaba printre degete de ram
Se resfiră-n seri zulufului lunii,
Tot nu-i ca atunci când resfiram
Părul tău - vedenie-a minunii.

Geaba valuri peste maluri cad.
Din strânsoarea lor cercând să scape,
Dragostea și-a adunat în vad
Neastâmpăru-i de foc și ape.

E un rău acesta fără leac,
E un drept ce dragostea și-l cere,
Ca să dovedească peste veac
Tuturor, ne-nvinsa ei putere.

E pesemne-aici, în adevăr,
Tot aceeași tainică chemare
Care-ndeamnă-n primăveri un măr,
Să-și jertfească îndrăgita floare,

Ca în orice toamnă iar și iar,
Lepădând și frunza ruginie,
Să ne-ntindă merele în dar,
Trainica iubirii mărturie.

Prima vânătoare

O, prima vânătoare, când stângaci
Sunt și vânatul dar și vânătorul,
Când degetu-ntârzie pe trăgaci
Și păsărea-ntârzie să-și ia zborul.

Când iepurii-n bătaia puștii sar
Și potârnichea iese-n drum, mirată
De-acest de-a v-ați ascunselea bizar
Jucat de fiecare prima data.

Ești prea copil,

Ești prea copil, muștrat sunt nu o dată
Și ai avut mai ieri un sfert de veac.
Nici chiar mândria gravă de-a fi tată
Nu-i poate fi copilăriei leac.

La tot ce-ți scoate viața înainte
Ai veșnic un răspuns definitiv.
Și din gramatică nu mai ții minte
Decât același grad: superlativ.

Nici cu nevasta nu scap de dojană...
Când plec de-acasă-același veșnic sfat:
Tramvaiele să nu le iau din goană
Și pietrele pe străzi să nu le bat.

Dar parcă poți să-i faci oricărui placul?
De-i primăvară, brotăceii-n cor
Mă strigă să mă dau de-a berbeleacul,
Ghetușu-i iarna fermecat covor.

Doar fiul meu e singurul ce n-are
In contra mea atari prejudecăți.
Necaz i-e doar pe simpla întâmplare
Că mie-mi cresc și barbă și mustăți.

Altfel, nimic a ne opri nu poate
Să nu ne-ncăerăm ca doi curcani.
De bună seamă are și el dreptate,
Copilul meu ștrengar de șase ani.

Caprele mamei

Alergând o viață în sfârșit,
Mama iată a agonisit

Două capre; lapte cel puțin
Nu mai cumpără de la vecin.

Baremi are și la ea ce-albi
Strachina în fiecare zi.

Ziua-i lungă, i se pare an
De cand pleacă-n zori la buruiian.

Și de-i ziua lungă, gânduri vin
Ca și ploi de vară, din senin.

Drumurile câte le-a bătut
Le-nfășoară iar de la-nceput

Ca pe-un ax pe suflet, pas cu pas,
Parc-ar fi un arc imens de ceas,

Arc ce mișcă limbile tic-tic,
Fiul ei cel mare și cel mic;

Fii pe care-i vede când și când
Drumul lung al târgului luând,

Ca să se întoarcă uneori
Cu pantofi purtați de la nurori,

Mult prea delicați pentru-a-ncăpea
Talpa ei arzând ca o curea,

Care-nvârte roata ne-ncetat
La mașinile de treierat.

Poate că și pașii ei transmit
Un impuls doar pe pamânt simțit.

Prea începe-a se roti ades
Ca la moși, cu ea, întregul șes,

Că-și infige mâna-n sacul plin,

Să n-o ia de-a dura-n camp - ciulin.

Caprele de-acum s-au nvățat,
Nu-s pretențioase la mâncat,

Se hrănesc cu nalbă și cu boz,
Frunza ca omizile au ros,

Doar că mama-n dimineți și seri
Să nu stoarcă-n loc de lapte, zer.

- Mama, mamă, tare-amar o fi
Laptele ce-n fiecare zi

Curge-n oala ta în picuri grei
De la cele două Amaltei.

Et in Arcadia ego

Inima-acolo îmi bate,
Acolo-al meu cântec mă cheamă –
Unde și apele toate
Dau Dunării marea lor vamă.

Una-s cu câmpul-părinte
Cum este cu apa o salcă,
Pașii-n țărâna fierbinte
Prinzând rădăcini unde calcă

Zilnic, o dată cu zorii,
Ca-n mare m-arunc în lumină.
Roua-mi aprinde toți porii,
O raită când dau prin grădină.

Coama-i de leu înfocată,
Ivindu-și-o de după casă,
Soarele-i gata îndată
Cu mine în lume să iasă.

Balta ochiade mi-aruncă,
Să-mi zvârle în vârșă ciortanul,
Palma asprită de muncă
Mi-o-ntinde din zări Bărăganul.

Ritmuri de antică odă
Un cor de tractoare scandează
Băieții, c-un șlagăr la modă,
Întimpină-ncinsa amiază.

Pașii mei parcă-i învață
Cantării lor limpezi refrenul.
Umblu prin galbena ceță
Ce-o pâlpaie-n aer polenul.

Grâul în cale îmi iese
Cu spicele - bancuri de pește,
Grele de boabe și dese
Că vântul nici nu le clintește.

Florile-soarelui coapte
Agită-n văzduh dairale,
Prin porumbiști ca în noapte
M-afund în vlăsii de tarlale.

Grase și mari prepelițe
Explozie fac la picioare,
Printre-ale verii arșițe
Abia răzbătând să mai zboare.

Iepuri țâșesc din trifoaie,
Precum din senin o idee.
Țipă prigorii a ploaie,
Un semn de alarms să deie.

Drag mi-i atunci să văd masa
Luată cu-asalt, haiducește,
Și-amirosind, tămaioasa,
Cu oalele cum se golește.

Veștile zilei - balade,
S-alerge din gură în gură,
Vești de la camp și năvoade,
Vești de la maica natură,

Veștile ce se-nmănunche
În unica-mi inimii veste
Scrisă în camp pe genunche –
Poem despre toate aceste.

Doină, doină ...

Doină, doină, cânt de leagăn
Al acestui bun pământ,
Ce tot plângi și ce tot tragă-n
De la fașă la mormânt,

Care ți-i izvodul, taina,
Mumă de bătrâni aezi?
Din ce nepătrunsă taină
Cu al nostru neam viezi?

De ne-au dat întruchipare,
Acest lut și-acest vdzduh,
Doino, tu ne-ai dat suflare,
Sfânt, al vieții noastre, duh.

Toți ai mei cât te cântară
Chiar și-n cea mai neagră zi,
Au știut că au o țară,
Și ca-n veci nu pot muri.

Cuc pribeag de-aș fi prin lume,
Și-aș mânca iarna pământ,
La leagănul țării-mume
Tot vin, doină, să te cânt.

Istoria cu învățătură

Profesorului Virgil Căndea

Istoria, profesore, e-așa cum spui:
Hotarul peste care nu se poate trece,
Cât timp not n-am venit în Țara Nimănu
Goniți de raza vreunei astru rece.

Istoria, profesore, e precum spui,
Sau, mai curând, așa ar trebui să fie,
De n-ar apare peste noapte scribi destui
Mult prea dispuși, din ea, să facă geografie.

Istoria, profesore, e deci cum spui;
Doar Făt Frumos, mai stanpățitul, pare-mi-se,
Avea să poarte limbile în tolba lui,
De la balaurul pe care-l hăcuise.

Știa, bag seama, mult mai bine dumnealui
Cât ne putea-nfunda o basnă-ncornorată...
Că-ntr-adevăr, istoria e precum spui,
Vitejii, însă, la plăcinte se arată

Istoria, profesore, așa cum spui,
Spre-a nu-i fi la cherem vreunei ipotece,
S-o scriem ca la Mărășești sau la Vaslui:
"Pe-aici - aviz cui îndrăznește - nu se trece!"

Iarăși vine toamna...

Iarăși vine toamna, după datină,
Pomii, vechi datornici, să-i despoaie:
Crengilor cu-aurării și platină
Să le smulgă cea din urmă foaie.

Numai nouă fruntea nu ne-o clatină,
Sub tristeți de gânduri nu ne-o-ndoaie.
Cat or vrea învolbureze-și coamele
Vânturile-a iarnă vestitoare,

Val vârtej în urma lor, ca scamele,
Frunzele incendiate zboare,
Ca să-și dezvelească sânii poamele
De sub zdrențuitele frunzare.

Nici nătânga tangă n-o s-ademene
Ale verii trainice palate,
Ce-și nălară umerii de cremene
Peste crengile de vânt prădate,

Parcă-ar fi cu piscurile gemene
Și din spuma mării întrupate.
Câmpurile s-or chirca ca babele
De a brumei sărutare-amară,

Paiele și spicele și boabele
Se întorc la vatra veche iară:
Ale omului au fost podoabele,
Câmpurile numai le purtară.

Vină dar și toamna, după datină
Pomii, vechi datornici, să-i despoaie:
Crengilor cu-aurării și plating
Să le smulgiă cea din urmă foaie.

Nouă însă fruntea nu ne-o clatină
Sub tristeți de gânduri nu ne-o-ndoaie.

Vale-n amurg

Vale-n amurg, al abundenței corn
Cu care soarele plecând închină
Ș-un vin învârtoșat c-abia-l mai torn
Ca dintr-o veche amforă elină.

Ducându-l greu la buzele-nsetate,
Spre a-i simți mireasma și puterea
Soarele-și lasă capul lung, pe spate,
Și bea de i se-ntunecă vederea.

Cioban în ploaie

O ploaie care și-n rărunchi răzbate
Sarica-n spate - lut, de apă plină
Oile-n preajmă-fructe scuturate
Ca unui pom, de vânt la rădăcină

Fata cu ulciorul

De-o fată c-un ulcior cântai, imi pare,
Sau despre tine chiar, Rușen Tefic.

Ca roua-n zori cuvintele amare
Cădeau neauzit, Rușen Tefic.

Și inima sorbind, precum o floare
Corola-și deschidea, Rușen Tefic.

Dar spune-mi fata-aceea ce licoare
Ducea-n ulciorul ei, Rușen Tefic?

Ori apă vie de la trei izvoare,
De unde munți se bat, Rușen Tefic;

Ori seva dealurilor murfatlare
Din lut și cer mustind, Rușen Tefic,

Ori poate-un val din Dunărea cea mare,
Pojarul răcorind, Rușen Tefic;

Ori însăși cristalina to cântare,
De dragoste sclipind, Rușen Tefic?

Orice-o fi fost, nu mi-i totuna, oare,
Că din ce beau mai mult, Rușen Tefic,

Mi-i sufletul mai ars de insetare
Ca Dobrogea în veri, Rușen Tefic.

Spre voi

Consătenilor mei

Ca v-ați fi dat pe brazdă, toți îmi spun,
Țăranii mei, așa să fie oare?
Dacă-i așa, să fie-ntr-un ceas bun,
De la un fiu și frate, salutare!

Atâta zic. Mai mult e de prisos.
Dar o mândrie veche nu ma cruță:
Păi cand am fost noi oare mai prejos,
Ca să rămânem astăzi de caruța?

De-aceea dar, spre voi acum ma-ndoi
Și ca un pom ce peste-un gard se-nclină,
Eu, peste depărtarea dintre noi,
Imi scutur rodu-n marea-va gradină.

De-aceea doru-amiezelor de foc,
Precum un rug imi arde vara pieptul,
Ca printre voi să-mi aflu și eu loc,
Acolo-n camp, la arie, de-a dreptul.

Și mușchii mei, mai afânați un pic,
De-atâta trudă piatră să se facă.
Atunci cand snopi cât urșii-am să ridic.
Cum ai zvârli un bulgăre în joacă

Dar seara, cand avem răsfăț puțin,
Dând burților tributul ce se cere,
Să nu ma omeniți ca pe-un străin
Cu-o puică friptă și gogoși cu miere.

Eu și c-o ceapă-s tare mulțumit,
Să-i ard un pumn, și miez și ochi să-i iasă,
De usturimea ei să pling cumplit
Cum plânge-n noaptea nunții o mireasă

Și-apoi, de vlagă ca o rufă stors,
Să dorm buștean chiar de mă legi în funii,
Lăsând al poeziei fir, netors,
Pe seama greierușilor și-a lunii,

Ca într-o zi să pot pleca din sat
Ori, cum se zice, din "documentare",
Tot, ca un sac de cântec încărcat,
Dar fără nici un vers în buzunare.

De-atunci, de scris de-o să vă vie greu,
Trimiteți pâine țării, că-i mai bine.
M-oi bucura, de parcă satul meu
Ca un părinte a venit la mine.

Cât mă privește, n-am nici eu de gând
Să-ntind spre voi o punte de hârtie,
Doar prin ziar, așa din când în când
Salut vă zic cu câte-o poezie.

Iar voi, simțindu-i proaspătul tumult
Cum izbucnește - mândră pălălaie,
Să știți atunci că vă dorește mult,
Al vostru fiu și frate,

Niculae

Marii poeți, copacii...

O, ce blestem pe noi, de-am fi copaci:
Să stai ca bradu n munte, bunăoara,
O viață, să contempli și sa-ți taci
Vociferarea ta interioara.

Și-atâta doar: un singur cerc pe an
Sa-ți fie enigmatică sintagmă,
Să-ți vină să erupi ca un vulcan,
Și-n tine sa-mpietrești stârmita magma.

O, de-am putea, purtând un simplu ac
Pe-un disc de trunchi, să-l auzim cum cântă,
Ce-ar intona, patetic, un copac,
Decat "o odă-n metru antic" sfântă?

Cin' să-nțeleaga-aceasta-n univers,
De nu poeții, și-ncă cei de geniu?
Doar ei închid în cercul unui vers
Adesea, nu un an, ci un mileniu.

Corespondențe

Pornind din Vărăști, de sub coama Vlăsiei,
Pământu-am colindat pe jumătate,
Acestei țări slăvit numele fie-i,
Impunătoarea mea identitate.

Frumoasa noastră lume la tot pasul
Comoara ei de zestre mi-a deschis-o,
Oriunde drumul mi-așternu popasul
Din Helsinki până-n Valparaiso.

La mii de metri, jos, hamacu-Atlantic
Se balansa-ntre patru continente,
Iar eu prin Deltă ma visam romantic,
Plutind cuprins de-un dulce farniente.

Și-n timp ce la Neruda sub fereastră
Pacificul trăznea cu dinamite,
Scandam o odă pentru Marea noastră
In metru-a două inimi înfrățite

Iar Anzii doina-mi ascultând pe dată
S-ar fi schimbat în deal precum Feleacul,
Ca Iancu-Crăișorul să-i strabată
Cu șirul lui de care lung cat veacul.

La Grivița pe vechile redute,
Cu ochii-n lacrimi colindai prin grâne,
Simțind în spice bărbile crescute
Pe-obrazele-adormitei oști române.

Stejarul de la Pușkino, eroul
Rămas sub bombe neclintit ca steiul
Foșnind nostalgic, mi-aminti Copoul
Și dorul după Eminescu, Teiul.

Același dor cu care drumu-n lume
Mi-l presărai să nu mi-l șteargă ape,
Taifunul să nu-l schimbe-n val de spume,
Simunul în deșert să nu-l ingroape.

Umblând, cosmonaut eram, pe care
Cu-albastra ei lumină îl inundă
Planeta răsărind în depărtare,
Ca mie însumi patria, rotundă.

Pot să vă jur de-aceea, frați de țară,
Pământul Romania ne-o arată
Ca Rosenthal, Revoluționară,
În tricolor frumos înfășurată

Cosmos de toamnă

Beznă de toamnă. Câmpul - un cosmos depărtat
Și-o liniște ca de salină părăsită:
Chiar vântul în arena pustie-ngenuncheat,
Chiar stelele cernute ca prin sită.

Doar somnambulli iepuri, când și când,
Prin vrejii alungiți ca niște jnepeni
Halucinează stelele rozând
Vânatul stins al ultimilor pepeni.

Adio, vin!

Adio dar, licoare de foc, primordială ;
Cui zeilor te smulse, nestinsă jertfa fie-i,
Bătrâne vin, tu care ai privegheat, vestală,
La vatra sfântă a prieteniei.

Ci tot mai rar la ceasul de taină mă îndeamnă
Noptaticul tău strigăt, ca de cocoș de munte...
E-o desfrunzire rece. Se face tot mai toamna.
Și gândul, ca la rontgen, transpare, trist, pe frunze.

Mereu mai des paharul nu-nchină, ci se-nclină.
Și pentru pomenire trei stropi ogoaie huma,
Trei stropi, precum în toamna trei frunze de rugină:
Ce-a ars cândva începe să fumege de-acuma.

Vânturile, valurile

Umbră vântului pe ape
Valurile cum o poartă,
Parc-ar vrea-n afund s-o-ngroape
Undeva-ntr-o mare moartă.

Valurile cum le lasă
Vântul, crainic de furtună,
Apa mării somnoroasă
Zace - putredă lagună.

Lună în stepă

Noaptea aceea nu se poate uita!...
Era zbor în grup drumul nostru-mpreună,
Și stepa, o stepă, întinderea ta
Sub valuri de lună...

Un galben nostalgic de codru-ntomnat
Creștea-n calea noastră - năvalnică dună,
De parc-o furtună ar fi spulberat
Frunzarul din lună.

Iar noi ne-avântăm prin lunarii troieni,
Mașina plutea ca pe-un val de lagună,
Albine-ncărcate, noian, de polen,
Eram plini de lună.

Și imponderabili de-al lunii mult dor,
Cu cât ne-alinta ca o maică prea bună,
Prin stepa rusească treceam într-un zbor
Deschis către Lună.

August 1962, între Belgorod , și Kiev

Târziu de toamnă

S-a luminat la Dunăre a toamnă,
Razbați cu ochii-adânc până-n Carpați,
Dar spre niciunde pașii nu te-ndeamnă
In lanțurile toamnei ferecați.

Cu flacăra din foi și-au stins frământul
Și plopii ce-n solemnitate tac.
Că doarme greu, spetit de munci, pământul
Ca după lupte Gruia lui Novac.

E-n aer și pe ape-o așteptare,
Pe care pan'la lacrimă o simți
Lumina însăși in privire doare,
Parcă ți-ar trece prin pleoape zimți.

E-o liniște pătrunzător de vie,
Încât să și respiri te înfiori,
C-auzi distinct cum din copilărie
Îți vin pe urme primele ninsori.

Mă bucur că te văd!

lui Romulus Rusan

Ma bucur ca te văd! N-am fi știut,
Nanicând, pesemne, câtă omenie
E-n al acestor zile sfânt salut
Ca oda dintr-a Noua Simfonie.

Ma bucur ca te văd! Ieșit acum
Invingător din cea mai neagră noapte,
Acolo "plânsem" noi, dar nu "șezum".
Că ne chemau din morți grozave șoapte.

Ma bucur că te văd! Nu doar un om,
Ci viața însăși renăscu prin tine,
Ca primăvara floare dând în pom
Venind pe fluturi iar, și pe albine.

Mă bucur că te văd! Și te revăd,
Vital ca o transfuzie de sânge,
Mereu cu noi, oriunde-acest prăpăd
Cat ne numim români, îl vom infrînge.

13 martie 1977

Fondul principal de sentimente

Cuvinte pentru câte sunt de spus,
Chiar și rezerve-avem suficiente,
Dar decât orice vorbă, mai presus
E fondul principal de sentimente.

Cuvântul, ca și râul, nu de-a drept
Irumpe-n energie din torente,
Tunelu-ntâi deschisu-i-am în piept
Prin fondul principal de sentimente.

Ca un lingou de-oțel, abia turnat,
Arzând de magmele incandescente,
De zgură-a fost cuvântu-mi curățat
În fondul principal de sentimente.

Răsad purtând pe rădăcini pământ
Ce gălgâie de sevele latente,
Cu sânge-mi smulg eu fiece cuvânt
Din fondul principal de sentimente.

Căci slovele pe care-n vers le chem
Cu mine cresc din vârste-adolescente,
Chezașul pentru fiece poem
Mi-i fondul principal de sentimente.

Mostiștea

Descinde-un rau, Mostiștea, de pe la noi din sat,
Din cimitir de-a dreptul țâșnind de sub morminte;
De lacrimile câte pe gropi s-au tot vărsat,
S-or fi topit troienele de oseminte.

Buiește primăvara, pornind în lungul drum
Spre Bărăganul veșnic, într-un teluric vaer,
În timp ce-n iadul verii, când chiar și colbu-i scrum,
Se-nață-n zbor, ca apă a morților, prin aer.

- Mostiște, leagăn dulce, sub streșini de Vlăsii,
Și pentru morții noștri, tu, ancestralul Lethe,
Mi te năzări în vise: sau că te părăsii,
De-al bietului meu suflet, strop efemer, ți-e sete?

Urcam pe dealul viilor în vară
Cu dragostea ce ne-nseta, torida!
Sub pași simțeam cum dealu-ncet coboară,
Cum se-ndulcea pe buze agurida.

E toamnă. Mustul țipă în ciorchine.
Dar stihuri dulci zadarnic îi consacri:
E munte dealul astăzi pentru tine,
Iar strugurii, ca-n fabulă, sunt acri.

Gaudeamus igitur!

*Colegilor mei
de la revista "Viața Studențească"*

Gaudeamus igitur! Cum oare
Ca-n orice toamnă, iar să nu exult,
Sub bolți de amfiteatre vuitoare,
Cu totul contopindu-ma-n tumult?

Invățăcel, și dascăl totodată,
Spre Alma Mater drumu-mi duce sus,
Dar "post jucundam juventute", iota,
Ca iuventutea, tot cântând, s-a dus.

Bătrânul Eliad, ivindu-și manta,
"Scrieti, baieți..." - mă-ntâmpină, din nou,
Da-n Cluj, la Clinici, sui agale panta
Și-abrupt imi pare dealul la Copou.

Gaudeamus igitur! De-acumu-s
Student tomnatic, țin isonul greu,
Dar drept ecou în "juvenes dum sumus",
Se-aude-un glas puternic: Fiul meu.

Africa, O ye!

lui Vasile Nicolcioiu

Prietene, ce facem, că iarăși dă în seară,
O nălucire parcă din brussa africană...
Și seara, amintirea cu vuiet ne-mpresoară,
Ca un galop de zebre în iureș prin savană.

S-a petrecut de-acuma khamsinul în sahare,
Acel potop de vânturi ce prin nisipuri sapă,
De crezi că mii de Niluri stingandu-se-n dogoare
Lăsatu-și-au doar matca puhoaielor de apă.

În schimb, veni sorocul ploilor lungi, să-și toame
Lichida-ncărcătură din Congo -n Guineea,
Ca niște gloanțe-ncinse îți intră stropii-n carne,
O clipă de te-ncumeți prin canonada-aceea.

Orașele-abia-nfruntă al ierbii-asediu verde,
Ades, prin caldarâmuri țâșnind, torent gigantic,
Și-ntr-un tunel de ramuri boltite strâns se pierde
Șoseaua care duce din Brazza spre Atlantic.

De-aceea când în seară, vin amintiri avane
Se-aprinde-al nostru sânge iar imma ne e
Tam-tam ce lung răsună din brusse și savane:
O-o-o! priveliști din Africa, o-ye!

București, 1974

Zi mohorâtă

(Spleen) după Breugel

Bătrâne Breugel, uneori, ce vânt
Pe zarea ta prăvale nori de ceți?
Umblăm prin zi de parcă, prin pământ,
Orbecăim, ca niște bieți orbeți.

O Noapte-a Sfântului Bartholomeu
În simțuri se dezlanțuie cumplit.
Cuvântul, de venin se-ncarcă greu,
Sticlește ca o lama de cuțit.

Ce patimi oarbe, și ce răutăți,
Se-ncaileră într-un infern adhoc!
Credința vajnicei umanități
E pentru-o clipă-n sinea ta în joc.

O, și-n acest lăuntric genocid,
Ce eroism ades ți-i necesar
De a rămâne-n veghea ta lucid:
Să nu se prăbușeasca-atunci Icar.

Amintire de iarnă

De necrezut: cât de puțină iarnă
E-n toată poezia românească.
Copii de țară, când spre ierni se-ntoarnă
Poeții, ce-ar putea să-și amintească?

O iarnă pe o uliță mă-mbie
Ce-i drept, și-acum, din Cartea de cetire,
Și-o casă, unde "dulcea ospeție"
Te-ntâmpină zâmbind prin viscolire.

Dar carnea-mi mușcă gerurile-acelea,
Când la fântână, într-o dimineață,
Pe toarta ciuturii-mi rămase pielea,
Smulgându-mi-o arsura ei de gheață.

Și pieptu-mi bat troienele prin care
Abia-mi urneam, orbit de vifor, drumul,
Cu crosnia de lemne în spinare,
S-ademenim și-n coșul nostru fumul.

Urechile-mi mai vuietă-asurzite
De iarna ce-nfrica, în seară, satul,
Cu zbieretul de-nfometate vite
Și viscolul ce-și întetea sabatul.

O, și pe urmă noaptea - lungă pândă,
Părea că bezna ei cât iarna ține,
Și mama, la o lampă fumegândă,
Cu lacrimi tighelea cămăși străine.

Erau într-adevăr și nopți cu lună,
Cu părții de mărgean lucind departe,
Zăpezile le auzeam cum sună,
Dar nu sub pasu-opincii mele sparte.

Cu-o ceață ca din pânzele engleze
Copilaria-mi iarna o-mpresoară,
Ca anii-abia mai pot să lumineze
În sufletu-mi, un colț de primăvară.

Sângele meu

Doctorului Ghiță Bunghez

Spui, doctore, c-am sângele bătrân...
I-o fi, de când tot du-te-vino-ntruna
Aleargă, ca o slugs la stăpân
De vâjâie arterele ca struna.

Nu o clepsidră-ntoarsă noapte-zi,
Ci Damboviță trudnic salahoare,
Și-n somn ca pe-o cetate mă păzi,
Dându-mi ocol, din cap până-n picioare,

Dar teamă n-am: teluric și peren
I-adulmec vieții iar, în sânge, jindul,
Ca-ntr-un cuptor năvala de-oxigen,
Oțelu-n flăcări pure vânzolindu-l.

Că zodia îmi este cea de foc
A-n veci neîmblânzitului berbece,
Detașamentul meu e cel de șoc:
La partea sedentară nu voi trece.

EPILOG

**Zisu-mi-am eu fierul dracului o dată
Îndrznind speranța c-am s-ajung brăzdar.
Unii-au râs : Vedea-vom când o să te bată
De-o să-ți piară glasul, meșterul fierar.
M-a bătut fierarul înțelept și iată :
Ar!**

NOTA EDITORULUI

Descoperit de Nina Cassian, care-i ura public, în versuri specifice vremii, să ajungă inginer de suflete, așa cum ne învâța tovarășul Stalin și „educat” încă de mulți alți practicanți-profitatori ai proletcultismului agresiv, Nicolae STOIAN a rămas toată viața un credul „soldat al partidului” periclitându-și astfel, prin tendințe zgomotoase, o bună parte din opera poetică. Operă nu prea vastă, dar pregnantă în epocă, găsindu-și rezonanțe apreciabile mai ales în poetizarea demagogiilor dictatoriale, chiar dacă era făcută cu cinstite sentimente românești.

Din fericire, sufletul său curat venit sincer în fața poeziei, ca și fibra autentic țărănească simțind glia și trăitorul ei peren cu toate puternicele rădăcini, i-au dejucat dialectica propriilor intenții „tematice” și, metafizic, l-au condus spre ecourile spiritului de poet ce veneau din alte straturi decât cele pervertite de colectivismul bolșevic.

Și, astfel, cernând bine demersul său poetic ce nici așa nu a fost prea vast, fiindcă s-a dăruit nespul lansării altora, au rămas, ca niște sclipiri de pepite, fulgii de aur ai câtorva poeme care-i reprezintă cu adevărat versul nealterat de „îndrumătorii” cu una sau mai multe fețe din epoca socialismului mereu provocator și, în ultima vreme, demagogic- „victorios”.